

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 27 marca 2008 r., sygn. akt II Ca (...) w sprawie z powództwa L. B. przeciwko (...) Zakładowi Ubezpieczeń na Życie SA z siedzibą w W. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2008 r.,

- I. odrzuca skargę;**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1200 (tysiąc dwieście) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania ze skargi**

Uzasadnienie

Powód L. B. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 27 marca 2008 r., którym w wyniku uwzględnienia apelacji strony pozwanej (...) Zakładu Ubezpieczeń na Życie Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 grudnia 2007 r., obniżając wysokość zasądzonej renty. Skarżący zaznaczył, że skargę złożył w oparciu o art. 424¹ § 2 k.p.c., choć nie podjął się wykazania przewidzianych w nim szczególnych przesłanek, od wystąpienia których zależała skuteczność wniesienia skargi na tej właśnie podstawie.

W odpowiedzi na skargę pozwany domagał się jej oddalenia i zasądzenia kosztów postępowania ze skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga została skonstruowana w sposób wadliwy.

Na wstępie, odnosząc się do stwierdzenia powoda o wniesieniu skargi „w trybie art. 424¹ § 2 k.p.c.”, należało wyjaśnić, że wynikało ono najwyraźniej z nieporozumienia. Powód podnosił w skardze, że zaskarżonego wyroku przy pomocy innych środków prawnych nie mógł wzruszyć. W świetle zaś wskazanego przepisu taka - niewykorzystana - możliwość wzruszenia orzeczenia stanowi jedną z przesłanek warunkujących skuteczne wniesienie skargi na jego podstawie. W konsekwencji skarga powodowi na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. nie przysługiwała. Jako zbędne zatem i nieprawidłowe należało ocenić powoływanie się przez skarżącego na ten przepis.

Chociaż w sprawie nie było podstaw do podważenia stanowiska powoda o braku możliwości wzruszenia przez niego zaskarżonego wyroku, to ograniczenie się w tym zakresie do wskazania jedynie skargi kasacyjnej jako środka, który stronie nie przysługiwał (wobec zbyt niskiej wartości przedmiotu zaskarżenia), oznaczało, że skarga powoda nie czyniła zadość wymaganiu określonemu w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, zgodnie z tym przepisem, że zaskarżone orzeczenie nie mogło i nie może być nadal zmienione lub uchylone powinno następować przez odniesienie się do wszelkich środków prawnych, które ze swej istoty mogłyby stronie posłużyć do jego wzruszenia. Prawidłowe wypełnienie tego obowiązku wiąże się z koniecznością przedstawienia stosownej argumentacji jurydycznej przekonującej o tym, że środki te nie były i nie są dla strony dostępne (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17 oraz postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Niezależnie od przedstawionej wadliwości, skarga dotknięta jest innym jeszcze brakiem. Nie zawiera ona mianowicie jednego z zasadniczych elementów konstrukcyjnych, przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, od którego została wniesiona. Spełnienie tego wymagania nie może ograniczać się tylko do wskazania rozmiaru doznanej szkody i stwierdzenia, jak to uczynił skarżący, że powstała ona na skutek wydania zaskarżonego wyroku. Konieczne jest przedstawienie argumentów popartych dowodami lub innymi środkami, która uwiarygodniałyby twierdzenia strony o poniesieniu szkody, a także o jej wysokości (por. postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biul. SN 2006, nr 6, poz. 8 oraz postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8,

poz. 141). Zważyć należy, że skarżący nie wyjaśnił, w jaki sposób określił rozmiar uszczerbku, który - według niego - powstał w jego majątku ani nie podjął próby przekonania o tym, że szkoda rzeczywiście nastąpiła.

Jak to zostało już wielokrotnie wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, pominięcie choćby jednego z elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 1 - 6 k.p.c. czyni skargę niedopuszczalną i pociąga za sobą konieczność jej odrzucenia wprost bez wzywania do uzupełnienia tego braku (por. np. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, nie publ.).

Z omówionych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie z art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 3 i art. 99 k.p.c. w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.